

JOSEP GUARDIOLA, JUGADOR DEL FUTBOL CLUB BARCELONA

Text: JORDI FINESTRES / Fotos: RICARD CUGAT

"La selecció catalana és un tema polític"

Involuntàriament, Josep Guardiola (Santpedor, 1971) s'ha erigit en un símbol del barcelonisme. En aquesta entrevista desmunta tòpics sobre el món del futbol i del Barça, defensa Cruyff, parla de política... abans d'enfrontar-se a un Mallorca en plena forma.

Fu temps el periodista Joaquim Maria Puyal va dir que en Pep Guardiola era l'últim romàntic del futbol. L'afalaga que el defineixin així, tenint en compte l'evident mercantilització del món del futbol?

—El futbol d'avui s'ha convertit en un negoci i això no s'ha d'oblidar. Realment el romàntic és l'afecionat, el culé. Al cap i a la fi l'entrenador vol guanyar per estar més anys aquí; el jugador vol guanyar, i per tant és un egoista, perquè vol jugar bé i tenir un millor contracte; el president vol que tot vagi bé per estar més anys dirigint el club... i compte, que tot això és lícit i humà! En canvi l'afecionat el que fa és pagar una entrada i desitjar que el seu equip guanyi i no demana res més, sense cap interès al darrere que el pugui condicionar. Ells, els afecionats, sí que són els romàntics del futbol! És clar que ningú no em negarà que el Sergi, el Xapi [Ferrer] o el Guillem [Amor] siguin culés, perquè des dels cinc anys que són al Barça i pateixen quan les coses no van bé i pateixen també per la gent del Barça. En aquest sentit són igual de romàntics, si ens ho mirem així, que jo. I si algun dia hem de marxar del Barça no deixarem d'estimar-lo. Amb les televisions, la publicitat, el futbol ha evolucionat molt i cada vegada n'hi haurà menys, de romàntics del futbol. El dia que perdi aquest sentiment l'afecionat ja serà més problemàtic...

—Li han penjat l'etiqueta de jugador símbol de Can Barça. Aquesta qualificació el molesta, li agrada...?

—Ni em molesta ni m'agrada. És una cosa que adjudica molta gent sense que jo ho hagi provocat. Aques-

tes coses són motivades per les opinions dels altres, per sort o per desgràcia. Jo només sóc un més de la plantilla, vull jugar a futbol i mirar de ser útil al Barcelona.

—S'ha arribat a comentar, fins i tot, que el mes de juliol li van renovar el contracte més pel que significava que no pas pel seu joc...

—Quan fa molts anys que ets al Barça t'habitues a sentir moltes coses, amb les quals sovint no vas d'acord, però que formen part de ser jugador d'aquest club i, per tant, les has d'acceptar. Ningú no pot dir que jo m'hagi aprofitat d'una situació ni dels mitjans de comunicació per buscar un benefici personal, i si ningú creu que vaig renovar més pel que representava que no pas pel meu joc, deu ser la seva opinió. N'hi ha prou de mirar les meves estadístiques, i aquestes diuen que sóc jugador del Barcelona i que he jugat sempre de titular, sempre!, i que he contribuït molt i molt, juntament amb els meus companys, és clar, a guanyar molts títols. Les estadístiques diuen que he estat molt participatiu dins el Barcelona. I que si he demanat certes coses crec, honestament, que és perquè mes les he guanyades.

—Es va veure fora del Barça a final de la temporada passada?

—No és qüestió que un dia em veiés fora o dintre, sinó que era una opció que en aquell moment hi havia sobre la taula i que es podia haver pres, si no haguéssim arribat on feliçment vam arribar.

—El nou contracte i l'altíssima clàusula de rescissió que té, li suposen més pressió de la que ja és habi-

"He jugat sempre de titular i he contribuït molt, amb els meus companys, a guanyar títols. He participat molt en el Barcelona. I si he demanat certes coses, crec, honestament, que és perquè me les he guanyades."

tual en tot jugador dels anomenats de primera línia?

—No, la pressió amb el Barcelona, guanyant el que guanyo, guanyant més o menys, és sempre la mateixa. Si ens han de valorar en aquest sentit, jugaríem més o menys en proporció de la importància dels guanyos, i això no hi té res a veure. Tot ha d'anar en el seu moment adequat i, la pressió, se la marca cadascú. L'entrenador o la premsa pot collar, però si és un mateix qui dia a dia no té ganes d'entrenar-se, ni de millorar i de guanyar, a la llarga no tindrà res a pelar.

—Vostè és el capità de l'equip aquesta temporada. Pesa molt portar les quatre barres al braç?

—Sempre he dit que seria capità, si l'equip m'ho demanava. Defenso que el capità ha de ser la persona que l'equip cregui convenient. Enguany els meus companys ho han volgut així, però jo mai no he tingut afany de ser-ho. I de tota manera, les decisions que hagi de prendre seran comentades amb l'equip i pensades per quatre o cinc persones que fa molts anys que són a la casa i que poden tenir unes opinions més clares que no pas jo. Veig clar que haig de pensar sempre amb el grup i assumir responsabilitats, però per això he tingut una sèrie de professors que m'han ensenyat molt bé el camí com són el Bakero, el Zubizarreta o el Talín [Alexanko].

—Van Gaal l'ha fet jugar en una posició més defensiva que no en les altres temporades. S'hi troba bé en aquesta nova demarcació?

—Sí, se suposa que el míster coneix bé les qualitats dels jugadors i, si creu que puc jugar allà... Jo en general m'hi trobo molt a pler.

—Però el devia sorprendre quan al primer partit li va dir que havia de jugar tan endarrerit...

—Home, pot sorprendre una mica tot i que sempre et pots imaginar que et faran jugar en un altre lloc. Amb tot, si jo no em veies capacitat per a jugar-hi, diria a l'entrenador que no em veig amb cor de fer-ho com ell creu que ho puc fer.

—Parlem de l'equip. Com veu aquesta nova temporada amb Louis Van Gaal al capdavant de l'equip?

—Com cada any. És un equip fort, potent i ambiciós perquè és format per gent molt ambiciosa que, suposo, aspira a guanyar tots els títols possibles.

—Quantes vegades li han demanat si als tretze anys, quan en Marsol, entrenador del Gimnàstic de Manresa, li va dir que el Barça el volia provar, pensava que podria arribar on ha arribat?

—Moltes vegades i, evidentment, és molt fàcil de respondre [fa un breu silenci]. És impossible en aquelles alçades pensar que seràs jugador del Barça. Qui ho pot pensar això? Et pot agradar, ho pots somiar, però mai no penses que hi pots arribar.

—Johan Cruyff ha estat la persona clau de la seva carrera esportiva?

—Ha estat molt important, sens dubte. Jo, a en Cruyff, li estaré agraït tota la vida, tota. Ell va confiar en mi quan jo no era ningú. Uns altres tècnics ja ho havien fet abans als equips inferiors, però en Cruyff em va posar a l'aparador, que no hi era. Evidentment jo també vaig haver de fer alguna cosa perquè ell no és ruc, i si posa algú a l'aparador però no val, no l'hi deixa. Em va ajudar, em va corregir moltíssimes coses i em va posar sempre de titular.

—Vostè no ha callat quan des de fora han atacat el Barça i el seu entorn. Em refereixo, per exemple, a les paraules del madridista Roberto Carlos quan va titllar l'afecció barcelonista de ser la més racista de l'estat.

—Jo crec que, a tothom, li fan mal aquesta mena de declaracions, no solament a mi. El que passa és que van ser unes paraules tan directes a una afecció, que és la nostra... Llavors sortir a defensar-se era molt fàcil. Ell se'n va penedir, d'haver dit això, perquè havia

abastat una quantitat immensa de gent, que majoritàriament no ho és, racista, i ell sap que allà on juga n'hi ha molts més indicis, d'això, que no pas aquí. I amb això no vull dir que la seva afecció sigui racista perquè n'hi hagi tres o quatre que expressen certes tendències. Situacions com aquella solen passar quan xerres massa, perquè llavors la vesses. Si Roberto Carlos no parlés tant, estic convençut que la vessaria molt menys.

—També va haver de demanar serrenitat quan el president del València, Francesc Roig, fa unes setmanes, va recórrer a qüestions extraportives per atacar el Barça

—Crec que algú ha de donar exemple en tot això, tot i haver-hi molts interessos pel mig. Em penso que si algú ha de tenir una mica de seny i dir "senyors, no deixem de ser un espectacle, un negoci i mantenim una certa coherència", han de

ser els dirigents i directius. I si comencen a fer declaracions... I no ho dic pel senyor Roig, perquè avui és un i demà un altre. Entre els futbolistes i tots els qui som en això hem de mirar d'oferir una bona imatge a l'exterior per no generar certs actes que poden conduir a la violència. Jo entenc que els dirigents tinguin molts interessos, que hi ha tensions i que puguin no estar d'acord i discutir, però per això hi ha telèfons, faxos i avions: per veure's i parlar cara a cara. S'han de guardar les formes, perquè no deixem de ser gent pública i hi ha molta gent que ens mira, i molts nens petits que ens veuen com a ídols i que els agradaria de ser com nosaltres. La cosa important és mantenir una bona conducta, perquè, quin nen de deu anys, afeccionat d'un equip, ha de veure que el màxim mandatari del club insulta aquí i allà? No són bones formes per a promoure i generar més interès per aquest esport, el futbol, que és tan apassionant.

"Roberto Carlos [jugador del Reial Madrid] sap que allà on juga hi ha molts més indicis de racisme que aquí."

"Avui, els futbolistes ja no són tan enzes, hi ha gent més preparada."

—Quin futur preveu per al futbol base blaugrana des de la Sentència Bosman?

—Em penso que a la llarga es tornarà a potenciar, perquè és clau i perquè el crack que ve de fora també prové d'algun futbol base, que és l'origen de tot. A més, econòmicament és molt més rendible. El jugador de casa s'ho fa molt més seu perquè ho ha viscut des de petit, ho viu, ho somia i ho coneix com ningú. També crec que s'ha de fixar, perquè a fora hi ha gent molt interessant, sempre que es faci una política d'equilibri. L'any passat es va desbordar molt la cosa, però en un temps no gaire llunyà es tornarà a moderar.

—Però encara sembla que es valori més el jugador que ve de fora. Si vostè es digués Guardiola-linho, el tindrien més en compte?

—No et pensis, aquest últim any hi ha hagut una tendència a pensar que això que dius ja no és tan així. Però vull deixar una cosa molt clara: aquí, al Barça, hi som tots, els de casa i els de fora. I l'any passat, quan vam guanyar tres títols, els va guanyar el Barça, no els catalans ni els estrangers, sinó l'equip. El club sap que el jugador català o fet aquí pot funcionar tan bé com qualsevol altre sortit de fora.

—Com veu el tema de la selecció nacional catalana de futbol?

—Això, cal preguntar-ho als dirigents polítics d'aquest país, i si els interessa que hi sigui o no, i si fan cap gestió perquè existeixi o no. Ara com ara és inviable perquè els estatuts així ho marquen. Per la nostra part, ja saben que quan hi ha hagut partits amistosos de la selecció catalana hi hem anat molt gustosament. In-sisteixo que és una qüestió política, perquè nosaltres al cap i a la fi d'aquí a uns anys ja no hi serem, i n'hi haurà uns altres que es trobaran amb la mateixa situació. És un tema per als pensadors filosòfics polítics.

—En Pep Guardiola és una persona amb uns gustos ben determinats, i fins fa poc ben inusuals, en un futbolista: llegir, anar al cinema... Ha trencat una mica

—Futbol i milers de milions de pessetes. Ens tornem boigs amb el futbol?

—La dinàmica crec que no és gaire bona, sobretot per la imatge exterior que ofereix. I tampoc no és fàcil per a nosaltres que es parli de seixanta mil milions de pessetes quan la societat està tan cardada. Però també som conscients que el futbol és un espectacle que mou molt i per tant, en part, és lògic que qui generi això, que és el futbolista, sigui el més renovat. Però jo sempre he estat partidari de la discreció.

no donaré permís perquè ho facin. Ara, si hi ha diaris que, pels seus beneficis ho fan, jo no els ho puc prohibir, però no autoritzaré ningú que em faci una biografia. Ara tinc vint-i-sis anys i, pobre de mi, què diastres pot explicar una persona de vint-i-sis anys?

—Troba a faltar la tranquil·litat de Santpedor?

—Home, relativament, la família sobretot, els avis, els pares, els tiets. M'agradaria veure'ls més. Però hi tinc tres quarts, de Barcelona a Santpedor, i quan m'agafa molta enyorança agafo el cotxe i m'hi arribo. O baixen ells. Sempre s'enyoren els orígens, el poble, els amics, però pensa que tinc vint-i-sis anys i que visc a Barcelona des dels tretze, meitat i meitat, i les meves amistats, la meua vida, ja m'ho he muntat a Barcelona. És inevitable, aquí he crescut, m'he fet home, i els amics que vaig deixar a Santpedor fa tretze anys ja tenen la seva vida i sempre és més difícil de mantenir les relacions.

la imatge del futbolista acultural?

—M'agradaria deixar ben clara una cosa sobre aquest punt: perquè jo llegeixi llibres o vagi al cinema o a qualsevol altre lloc, no vol dir que els qui no ho fan siguin uns enzes. A mi, m'agrada llegir com m'agrada anar a una discoteca de tant en tant i anar a fer una copa. Els meus gustos són molt diversos. Em pot agradar llegir, però no sóc una persona intel·lectualment plena. Jo tinc unes altres ocupacions. D'aquí ve que tingui una sèrie d'afeccions, com tothom. A l'equip hi ha molta gent que llegeix, però n'hi ha moltíssima més de la meua edat que encara ho fa més i va molt més al cinema que no pas jo. Que s'ha trencat un tòpic? No ho he provocat jo. Vull trencar aquesta imatge que sembla que doni classes a la facultat de literatura. A més, avui els futbolistes ja no són tan enzes, hi ha gent més preparada, més conscienciada i preocupada pel seu futur.

—Ha pensat ja a escriure les seves experiències en forma de llibre?

—No, jo rai no l'escriuré mai i, personalment,

